

naključje ali zla usoda, da so tisti slovenski otroci, ki so vzrasli v veselji in bogastvu, kaj radi zatajili máterin svoj jezik in svoje koleno. Tudi pozneje je bila našemu národu »krušna mati« največ kmetska hiša, katero nam je nekđaj takó nepozabno opeval naš Simon Gregorčič. Torej, kár brez skrbi na Triglav! —

Slovogoj zopet zapiska na piščalko. Osem orlov séde tik njega na kamenito ploščo. Starček prinese iz rova stol-naslanjač, na katerem so navezane vrví in verižice, ujarmi po štiri orle na desno in levo stran, vzame v roko dolgo šibo, séde na stol in glasno zabrlizgne.

Orli dvignejo stol in ga odnesó po zraku, kakor kaže starček s šibo zmér svojemu vzletu. Šumotno vofotaje ga spremlja na desni in levi stráni nad sto velikih brkastih sérov. Naglo se nesó proti severovzhodu. Globoko v dolini se vidi temno bohinjsko jezero, okrog in okrog obrobjeno z visokim mecesnovjem, in še vedno grmí kakor nekđaj slap Savice v navpičnih stenah visokoskladnega Ogradnika. Izprevod beží dalje nad okroglimi planinskimi jezerci, kjer se v mirni črni vodi zrcalijo ogromne bele pečine, razmetane in nakopičene po grobotihi skalni puščavi med gorskimi velikani. Skoro se ustavijo na temeni »snežnikov kranjskih siv'ga poglavarja«.

Sopi in orli se razsedejo ob prepadih. Samorad in Plahtalič si izbereta vsak svojo skalo izmed groblje, v kateri je često cepila in krušila strela. Slovogoj pa stopi na najvišji rob, obrne se proti vzhodu, krepkó si vzravna teló, katero je bilo prej videti sloko in šibko, in na slovesno resnih potezah razvnetega obličja mu ni več sledú suhoparnega jezikoslovstva in máture starosti.

Molčé se zamaknejo vsi trije v divni razgled.

(Dalje prihodnjič.)

Pozdravi ljubici.

Naročil ribi sem pozdrave,
Naj nése Zorki jih v daljave:
Med pótem ribič slá ujel.

Naročil sem pozdrave ptíci,
Oj, lahkokrili golobíci:
Med pótem jastreb jo je vzél.

Sedáj pa pojdem sam v dolino,
Ko najdem miljenko jedino,
V pozdráv poljubím jo vesel.

L. Habětov.

